

Arrest

nr. 141 042 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. ANNEMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en van de stad Isfahan afkomstig te zijn. U bent een Fars van etnische origine. Uw ex-echtgenoot A. A. A. (...) was verslaafd aan medicatie en mishandelde u. De echtscheidingsprocedure die u opstartte duurde vier jaar. Uw zoon verbleef ondertussen bij de ouders van uw echtgenoot. U woonde terug in bij uw moeder. Af en toe verbleef u bij uw zuster. U kreeg geen toelating uw zoon te bezoeken. Tijdens de echtscheidingsprocedure bleef uw echtgenoot u bedreigen. Op 4 mei 2011 werd de echtscheiding uitgesproken door de rechtbank te Isfahan. Na uw

scheiding nam u terug contact op met F. A. (...) (o.v. (...)), een jeugdvriend van uw broer die in België verblijft. U huwde met A. (...) in Iran via volmacht. Vanaf uw ex-echtgenoot vernam dat u opnieuw gehuwd was werden de bedreigingen ernstiger. Op een dag probeerde hij u met zijn wagen aan te rijden. Hierna verhuisde u met uw moeder van Isfahan naar Majlesi. U besloot dat u voor uw veiligheid Iran diende te verlaten. U probeerde via de Belgische ambassade te Iran op een legale manier naar België te komen. Dit nam echter veel tijd in beslag. In augustus of september 2013 kwam uw ex-echtgenoot naar uw huis in Majlesi. U was niet aanwezig, uw broer H. (...) wel. A. (...) verwondde uw broer met een mes. U besloot om zo snel mogelijk Iran te verlaten. U reisde met een vals paspoort via Turkije naar België. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Iran omdat u uw ex-echtgenoot vreest. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw rijbewijs, een kopie van een identiteitsdocument (shenasnameh), een kopie van een identiteitskaart, een kopie van de Belgische verblijfskaart van uw huidige partner, een kopie van een Iraans uittreksel uit het strafregister en een kopie van een Iraans medisch certificaat die u indiende in het kader van uw aanvraag tot gezinshereniging, een echtscheidingsvonnis met vertaling, een kopie van een convocatie betreffende uw voormalige echtgenoot en een doktersattest.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat hoewel u beweert tijdens uw huwelijk jarenlang mishandeld te zijn geweest door uw voormalige echtgenoot u geen begin van materieel bewijs voorlegt betreffende deze feiten. U stelt hierover dat uw voormalige schoonmoeder u na de mishandelingen telkens slaappillen gaf opdat u niet zou kunnen telefoneren of het huis verlaten. Door deze medicatie sliep u ook gedurende enkele dagen en kon u zich later niets meer herinneren (cgvs p.7). Als verklaring voor het feit dat u nooit aangifte deed van huiselijk geweld is de bewering dat u medicamenteus gesedeerd werd door uw schoonfamilie weinig aannemelijk. Na de uitwerking van de verdoving was u immers vrij om alsnog een klacht wegens huiselijk geweld in te dienen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat het in Iran mogelijk is voor een vrouw om de echtscheiding aan te vragen wanneer er sprake is van huiselijk geweld.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de verklaringen die u tijdens het gehoor voor het CGVS aflegt betreffende de grond tot echtscheiding niet stroken met de verklaringen in de door u overgemaakte echtscheidingsakte. Wanneer het CGVS informeert naar de officiële grond tot echtscheiding verwijst u naar de verslaving aan medicijnen van uw voormalige echtgenoot en naar het huiselijk geweld waarvan uw slachtoffer was. Nogmaals gevraagd of dit de reden is die in de echtscheidingsakte vermeld wordt herhaalt u aanvankelijk deze bewering maar vult dan aan dat u zelf wel op de hoogte was van zijn verslaving aan medicatie maar dit niet kon bewijzen. Wanneer het CGVS voor de derde maal vraagt welke echtscheidingsgrond er in de akte vermeld wordt stelt u uiteindelijk dat u de bruidsschat als reden opgaf om snel te kunnen scheiden. U verklaart dat uw voormalige echtgenoot akkoord ging met de scheiding op het moment dat hij niet meer aan het afbetalingsplan van de bruidsschat kon voldoen (cgvs p.5-6).

Al evenmin overtuigen uw verklaringen over de incidenten na de feitelijke scheiding van uw voormalige echtgenoot. U stelt hierover u dat hij u intimideerde door 's nachts aan te bellen waarna u de politie contacteerde die langskwamen. U verklaart tevens dat de bureu u voorstelden om in uw voordeel te getuigen. Toch verklaart u betreffende deze intimidatie nooit klacht te hebben ingediend. U stelt dat uw echtgenoot reeds weg was wanneer de politie arriveerde. Gevraagd waarom u dan geen klacht indiende gezien de echtscheidingsprocedure toch lopende was en uw bureu zelf voorstelden om te getuigen verklaart u dat uw echtgenoot geld had, mensen kon omkopen en geen bewijsmateriaal achterliet (cgvs p.8). Dit laatste is echter een boude bewering die u nergens staaft. Het is alleszins geen verklaring voor het feit dat u zelf stelt nooit klacht te hebben ingediend voor de voorgehouden intimidatie van uw voormalige echtgenoot.

Betreffende uw bewering dat uw echtgenoot u met de wagen trachtte aan te rijden na de echtscheiding (cgvs p.8 en 13) dient eveneens vastgesteld te worden dat u geen klacht indiende. Wat verder bijzonder ernstige vragen oproept is dat u deze beweerde poging tot aanrijding niet in de tijd te kunnen situeren. U stelt hierover enkel dat het gebeurde nadat u officieel van uw echtgenoot gescheiden was, toen u nog in Shahin Shar woonde (cgvs p.13-14). Op het moment van uw asielaanvraag verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken over deze verhuis van Shahin Shar naar Majlesi dat u van vijf jaar voor uw vertrek tot minder dan zes maanden voor uw vertrek uit Iran in Shahin Shar woonde. Nadien zou u naar Majlesi verhuisd zijn, waar u enkele maanden gewoond zou hebben (verklaring dvz, p.4 adres). Verder stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 29.11.2013 Iran verliet. Uit deze verklaringen kan afgeleid worden dat u rond eind mei 2013 verhuisde van Shahin Shar naar Majlesi. Uit de door u voorgelegde vertaling van het echtscheidingsvonnis dd. 04.05.2011 blijkt echter dat u reeds op deze datum, dus

minstens twee jaar voor uw voorgehouden verhuis, gedomicilieerd was in Majlesi. De vaststelling dat u de tijd noch de plaats van de beweerde poging tot aanrijding door uw voormalige echtgenoot kan weergeven heeft tot gevolg dat aan uw verklaringen betreffende dit feit dan ook geen enkel geloof kan worden gehecht.

Ook wat betreft uw bewering dat uw broer, die in de woning in Majlesi verbleef, door uw voormalige echtgenoot werd neergestoken dient vastgesteld te worden dat u voor noch tijdens het gehoor hierover een begin van materieel bewijs voorlegt. Na het gehoor legt u een kopie neer van een convocatie uitgaande van de politie betreffende uw ex-echtgenoot. Betreffende dit document dient vooreerst opgemerkt te worden dat kopieën geen waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat de gegevens in de hoofding van de brief (datum, serienummer en aantal bijlagen) niet ingevuld werden. De vaststelling dat u dit document voorlegt roept eveneens bijzonder ernstige vragen op. Deze convocatie is immers gericht aan uw voormalige echtgenoot, waarover u stelt dat hij u naar het leven staat. Het is weinig aannemelijk dat een persoon van wie u beweert dat hij u wou neersteken, u dit enkele maanden later overmaakt. Wanneer het CGVS informeert of de verwondingen van uw broer door een arts vastgesteld werden antwoordt u bevestigend. U stelt dat uw broer aangifte deed van de steekpartij in het politiekantoor zodat u ervan uitgaat dat de verwondingen door een arts vastgesteld werden (cgvs p.10). Toch legt u betreffende deze medische constataties noch betreffende de door uw broer neergelegde klacht enig document voor.

Al evenmin overtuigen uw verklaringen betreffende dit incident. U stelt hierover dat u telefonisch op de hoogte werd gebracht van de steekpartij. Hierdoor werd u alleen maar angstiger omdat u beseftte dat uw voormalige echtgenoot jullie huis in Majlesi gevonden had (cgvs p.13). Wanneer het CGVS eerder tijdens het gehoor informeerde hoe uw echtgenoot uw nieuwe adres te weten kwam verklaarde u dit vanwege de intrafamiliale huwelijken die in uw familie gesloten werden. Dat u vanwege uw ernstige vrees voor uw voormalige echtgenoot verhuisde naar Majlesi maar dat hij via indiscrete familieleden toch op de hoogte kwam van uw nieuwe verblijfplaats is niet geloofwaardig. Zoals reeds eerder gesteld vermeldt de door u neergelegde vertaling van de echtscheidingsakte dd. 04.05.2011 uw domicilie in Majlesi. Uw voormalige echtgenoot kon uw adres in deze akte eenvoudigweg aflezen, zonder daarvoor te moeten rekenen op indiscrete familieleden. Verder blijkt u niet te weten op welke plaats uw broer werd gestoken (cgvs p.10). Hoewel u verklaart dat de steekpartij waar uw broer slachtoffer van was de onmiddellijke aanleiding tot uw vertrek uit Iran was, blijkt u niet in staat te vertellen waar uw broer verwondingen opliep tijdens dit incident. .

U stelt later tijdens het gehoor dat u nadien angst had dat uw voormalige echtgenoot uw familie in Teheran zou vinden waar u op dat moment verbleef (cgvs p.13). Deze bewering roept eveneens vragen op. Gezien u verklaart dat u en uw voormalige echtgenoot verwanten waren en er nog familieleden van u en uw ex-echtgenoot in de echt verbonden zijn of waren (cgvs p.9 en 15-16) is het weinig aannemelijk dat uw voormalige echtgenoot, met wie u tien jaar gehuwd zou zijn geweest, het adres niet kende van uw familie in Teheran.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat zelfs indien u problemen zou hebben gekend tijdens uw vorige huwelijk u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Iran verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade door uw voormalige echtgenoot.

De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De door u overgemaakte kopie van uw rijbewijs, de kopie van een identiteitsdocument (shenasnameh), de kopie van een identiteitskaart, de kopie van de Belgische verblijfskaart van uw huidige partner, de kopie van een Iraans uittreksel uit het strafregister en de kopie van een Iraans medisch certificaat die u indiende in het kader van uw aanvraag tot gezinshereniging betreffen louter uw identiteit en hebben geen betrekking op uw vluchtrelaas. De echtscheiding van uw voormalige echtgenoot en uw huwelijk met uw huidige echtgenoot zoals vermeld in uw huwelijksboekje en het echtscheidingsvonnis worden in het kader van uw asielaanvraag niet betwist. Zoals hiervoor reeds werd opgemerkt over de kopie van de convocatie die u voorlegt betreft dit een kopie die geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan dit document kan worden toegekend. Verder werd betreffende dit document vastgesteld dat de gegevens in de hoofding van de brief (datum, serienummer en aantal bijlagen) niet ingevuld werden. Het doktersattest dat u voorlegt ter staving van uw verklaringen betreffende de mishandelingen tijdens uw vorig huwelijk in Iran biedt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze letsels opliep gezien de arts zich louter baseerde op uw verklaringen tijdens de consultatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij stelt dat *in casu* wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Zij werd in Iran geterroriseerd door haar voormalige echtgenoot en haar schoonfamilie. Ze werd mishandeld, gedrogeerd en haar leven werd constant bedreigd. Ook haar broer werd het slachtoffer van de brutaliteiten van haar voormalige echtgenoot. Gezien haar voormalige echtgenoot haar duidelijk heeft laten verstaan dat hij haar "kapot wil maken", is haar vrees nog steeds actueel. Gelet op het zeer ernstig lichamelijk en geestelijk geweld dat zij heeft moeten ondergaan, kan niet volgehouden worden dat haar problemen geen zekere ernst of zwaarte vertonen en dient te worden vastgesteld dat er wel degelijk sprake is van een risico voor haar leven en vrijheid. Gelet op de algemene toestand in Iran en de behandeling in het algemeen van vrouwen in Iran, dient vastgesteld te worden dat haar vrees redelijk is, aldus verzoekende partij.

2.2.3.2. Daar waar verzoekende partij in haar betoog een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Daarnaast wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen en de algemene situatie voor vrouwen in haar land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr. 167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.4.1. In verband met de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij geen enkel begin van materieel bewijs voorlegt noch betreffende haar bewering tijdens haar huwelijk jarenlang mishandeld te zijn geweest door haar voormalige echtgenoot, noch betreffende haar bewering dat haar broer, die in de woning in Majlesi verbleef, door haar voormalige echtgenoot werd neergestoken, meent verzoekende partij dat het voor zich spreekt dat een vrouw die op de vlucht slaat en vreest voor haar

leven geenszins de tijd heeft om de nodige bewijsstukken te verzamelen alvorens zij vertrekt. Verzoekende partij voert aan dat het aan de asielinstanties toekomt om alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen. Voor een overheid is het immers eenvoudiger om bepaalde documenten te verkrijgen. Verzoekende partij stelt dat zij een oprechte inspanning geleverd heeft om haar asielaanvraag te staven.

2.2.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat door verwerende partij werd vastgesteld dat verzoekende partij geen plausibele uitleg aanbrengt voor de vaststelling dat zij geen enkel begin van materieel bewijs voorlegt betreffende het door haar beweerde huiselijk geweld tijdens haar huwelijk met haar voormalige echtgenoot. Haar bewering dat zij medicamenteus gesedeerd werd door haar schoonfamilie kan niet aanvaard worden als verklaring voor het feit dat zij nooit aangifte deed van het huiselijk geweld, daar zij na de uitwerking van de verdoving vrij was om alsnog een klacht wegens huiselijk geweld in te dienen. Bovendien blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat het in Iran mogelijk is voor een vrouw om de echtscheiding aan te vragen wanneer er sprake is van huiselijk geweld. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij tot op heden evenmin enig bewijs neerlegt ter staving van haar bewering dat haar broer, die in de woning in Majlesi verbleef, door haar voormalige echtgenoot werd neergestoken, terwijl zij nochtans aangaf dat haar broer aangifte deed van de steekpartij in het politiekantoor en dat zij er derhalve van uitgaat dat de verwondingen door een arts werden vastgesteld. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de bewijslast – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen – immers heeft zij haar land van herkomst verlaten omwille van de problemen die zij zou hebben gekend met haar voormalige echtgenoot – is het niet kennelijk onredelijk van de Commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Verzoekende partij toont niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om deze belangrijke documenten in verband met haar asielrelaas te bemachtigen. De uitleg dat zij bij haar vlucht uit Iran niet de tijd had om de nodige bewijsstukken te verzamelen, volstaat geenszins om het vastgestelde gebrek aan enig begin van bewijs van het door haar beweerde huiselijk geweld tijdens haar huwelijk met haar voormalige echtgenoot en van haar bewering dat haar broer door haar voormalige echtgenoot werd neergestoken, te vergoelijken. Immers maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat het voor haar onmogelijk is om dergelijke documenten alsnog vanuit België te bekomen (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 29 januari 2014, p. 15).

2.2.5.1. Verder stelt verzoekende partij nog dat indien verwerende partij meent dat er onduidelijkheden zijn in haar verklaringen, zij kan besluiten dat er meerdere gehoren noodzakelijk zijn en wijst verzoekende partij erop dat zij, gelet op haar ervaringen met de overheid in Iran, zeer terughoudend is. Verwerende partij diende hiermee rekening te houden.

2.2.5.2. Waar verzoekende partij aanhaalt dat zij zeer terughoudend is ten aanzien van de asielinstanties gelet op haar ervaringen met de overheid in Iran, wijst de Raad verzoekende partij er evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over diens aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezes voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

Ook waar verzoekende partij lijkt aan te voeren dat zij opnieuw gehoord diende te worden teneinde haar te confronteren met eventuele onduidelijkheden in haar verklaringen, dient erop te worden gewezen dat, gelet op voormelde medewerkingsplicht, van een kandidaat-vluchteling verwacht mag worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo volledig en

gedetailleerd mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij het eerste interview. Daarnaast wijst de Raad verzoekende partij er nog op dat het Commissariaat-generaal een administratieve instantie, geen jurisdictie, is, en om die reden niet verplicht is de betrokken persoon te confronteren met de elementen waarop een eventuele beslissing gebaseerd is.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij erop wijst dat zij als vrouw voor dergelijke vervolging niet kan rekenen op bescherming van de autoriteiten van haar land van herkomst, wijst de Raad er evenwel op dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, zodat de bemerking dat zij voor haar problemen niet kan rekenen op de hulp van de Iraanse overheid als irrelevant moet worden beschouwd.

2.2.7. Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat *in casu* geen sprake is van een binnenlands vestigingsalternatief daar zij overal waar zij ging, gevolgd en bedreigd werd door haar voormalige echtgenoot, bemerkt de Raad dat deze opmerking evenmin dienstig is daar aan de door verzoekende partij beweerde problemen geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat rekening moet worden gehouden met haar kwetsbaar profiel als zwangere vrouw en een aantal documenten aanbrengt inzake haar zwangerschap (bijlage 5), stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen enkele toelichting geeft omtrent de door haar beweerde vrees omwille van haar zwangerschap. Verzoekende partij maakt op geen enkele manier concreet aannemelijk waarom zij thans als een kwetsbaar individu zou worden beschouwd en wat haar concrete vrees is ten gevolge van haar zwangerschap.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT